

שידונים

ההגיון והרגש

מאת רונית טנא

אינני יפהפיה מסחררת; מעולם לא הייתי. אולי משום כך, השקעתי את עצמי בלימודים — סיימתי תואר ראשון במתמטיקה, אחר-כך תואר שני, הבחורים שרצו אחרי לא עניינו אותי ואלו שיכלו לעניין אותי לא, גילו אותי ולא היה לי זמן לחשוב עליהם. והנה, בוקר אחד פקחתי את העיניים וגיליתי שאני בת עשרים ושמונה ורוקה".

הדוברת היא מ.ל., שנאותה לגולל את "מסע הציד" שלה אחר בעל, משי מצאה כי היא בראשית העשור השלישי של חייה, לבדה. יש לה שיער בחיר, עיניים חומות וארשת פנים נבונה, נכון, היא מעט עגלגלה, "לא חתיכה" כל-שונה, אבל בעלת קסם אישי רב. "תחילה, דאגנו לי ההורים, חדודות, הכירו לי גברים, ממשפחה טובה, עם מעמד, עם דירה ומכונית! אבל — זה לא היה זה, יום אחד ישבתי אצל חברה טובה שלי, נשואה, ודיברנו על הבעיה שלי, מה דעתך לנסות משרד שידוכים? שאלה אותי.

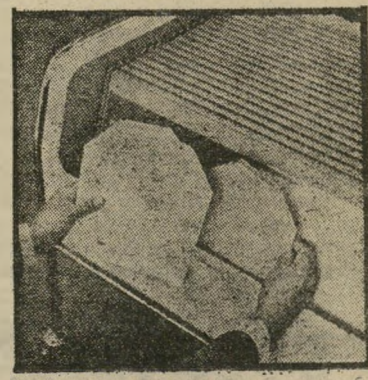
"ברגע הראשון נדהמתי. אני? שידוך? כים? מה פתאום! מי כבר בא למשרד שידוכים, את מי יציעו לי שם? אבל אחרי שיחה עם החברה, ואחרי תרבה הרבה מחשבה, החלטתי — מה יש לי להססיד? ננסה!"

דרך מודרנית ונבונה

מאירה ניסתה. באה למשרד שידוכים שיעלו איתנו לה כי הוא מהימן ורציני. באה עם הרבה היסוסים, מבווישת מאד. נכנסה, התקבלה אצל המנהל — ולפתע חשה שהיא נמצאת בחברת ירד, אדם בוגר — אך לא מבוגר — המנהל לה אוזן, מקשיב לה, נכון לעזור.

"כשאמרם משרד שידוכים, חושבים על איזה שדכן וקן ומכסף מהעיריה היחודית הגלוית, המחוקק בסגס קטן ומקומט, המלא רשימות הכתובות ב" אתיות קטנות וצפופות. לא! קודם כל, לא משרד שידוכים, אלא מכוון להי כריות.

"סיפתי שם על עצמי, על תכונותי, על הרקע שלי, ועל מה שאני מבקשת למצוא בגבר שאיתו אני אמורה לחלק את חיי. זמן קצר אחר-כך התקשרו אלי גברים שקיבלו את מספר הטלפון שלי ממכוון ההיכרות, לאחר ששמעו עלי

כרטסת "ספיד-פלסט"

מפי מנהל המכוון — ותכונותי נראו להם, ברור, שהטלפון שלי ניתן רק לאלה שתכונותיהם-שלם תאמו לאלה שביקשתי אני".

כיום מ.ל. נשואה, זה שלוש שנים ויותר, ואם לתינוק חמוד בן שנה, על הדרך שבה הכירה את בעלה היא טר ענת בחום: "אין שום בושת לפנות לי מכוון ההיכרות! להיפך! זו דרך מודרנית ונבונה לפתור בעייה קשה. הי מציקה לנערות רבות, וגם לגברים רבים. לדעתי, היא מסיפה, "הבושה צריכה להיות מנת חלקם של אלה, אשר, מת ביישים" לפנות לעזרת מכוון שכזה, ור מעדיפים להיותור בבדידותם ולחכות לנס!"

חנות בן 80 כלה בת 70

מאירה הכירה את בעלה כאמצע עות מכוון "רעים". זהו המכוון הוותיק והמנוסה ביותר בתחום ההיכרות והחוגג בימים אלה עשר שנים להיווסדו. במידה מסוימת, סיפורה של מאירה הוא אופייני, אומר חנו בר-נוי, מייסד "רעים" ומנהלו. "רבים מאד הם אלה הרואים בפנייה למכוון היכרותי משהו שיש להתבייש בו. אבל המספר הגדל והולך של גברים ונשים שפנו אלינו, בעשר שנות קיומו של מכוון "רעים" — כשמונים אלף בקירוב — מוכיח, שה דעה הקדומה הזאת מתחילה להיעלם. חנו בר-נוי הוא גבר צעיר ונעים סבר, בן שלושים ושמונה, בעל טביעת עין חדה והבנה רחבה בפסיכולוגיה ו בסוציולוגיה. כדי לעמוד על תכונות חבאים אל המכוון, זה "הסוד" שלו — וסוד הצלחתו של המכוון, ואכן, בעשר השנים שבהן פועל "רעים", טיפל בידי עוזרת בגברים מגיל עשרים וכמה (איננו מקבלים צעירים שגילם נמוך מגיל יוצא-צבא) ועד גיל שמונים (האם מצא כלה? לא. מה אתה חור שב, שכולם מתחננים?..."), נערות מי גיל 17 ונשים, שהמבוגרת שבהן היתה בת למעלה משבעים — "החתן בן שבי עים וחמש".

"רעים" משרד בתל-אביב — ברחוב בן-יהודה 58א, ובחיפה, ברחוב ירושלים 16א, המשרדים שוכנים היכן ש נקל לבאים למצוא את הדיסקרטיות ש אותה הם מבקשים, לשבת בנחת, בנעי מות, לספר על עצמם ולזכות באיון קשובה ואוהדת.

על רצינותו של מכוון "רעים" מעידה כאלף עדים העובדה, שהוא פועל זה עשר שנים; זו אינה תקופה של מה בכך, מנהלו, חנו בר-נוי, מקפיד להכניס בו שיכלולים שונים, המתחייבים עם הזמן. עיקר דאגתו לכרטסת הפונים למכוון.

הכרטסת "סודי ביותר"

כרטסת זו מסווגת כ"סודי ביותר", כאשר היא מכללה את שמות הפונים למכוון ופרטיהם האישיים: גיל, גו, בה, השכלה, מקצוע, מוצא, מצב משפחתי, מצב הכריאות, השירות הי צבאי, האמצעים הכספיים — למע שיה, הכל, כשוליו הכרטיס מצויים פרטי ניתוח אופי ואישיות, ולעיתים גם דו"ח פסיכולוגי או גרפולוגי.

הכרטסת נתונה במתקן המשוכלל ביותר לכרטסת הממוינת בשיטה ידנית. הוא קרוי "ספיד-פלסט" ומאפשר שליפה מהירה של כרטיס — או כרי טיסים — שבהם מעוניין מנהל "רעים", שרק הוא, בלבד, רשאי לטפל בכרטסת.

"ברגע הראשון נדהמתי. אני? שידוכים? מה פתאום? אבל עכשיו אני יודעת: פנייה למכוון להיכרות היא דרך מודרנית ונבונה" * * חנו בר-נוי, מנהל "רעים": "הפונים אלינו הם גברים ונשים, התופסים עמדה בחיים, המבקשים שאנו נעשה למענם את הסלקציה הראשונית".

חנו בר-נוי בשיחה עם אחד הפונה ל"רעים": רק לא-נשואים מתקבלים.

הכרטסת זוכה לעדכון יומיומי. נוספים פרטים אישיים, אם יש צורך. נוספים כרטיסים נוספים, עם הצטרפותם של פונים ל"רעים", ומוצאים כרטיסים — כאשר מדהדים צלילי מארש תחתונה... מה זכות הקיום של מכוון ההיכרות בשנות השבעים של המאה העשרים, בעיצומו של עידן המתירנות? חנו בר-נוי שומע את השאלה, מחייך, ומשיב בגלוי-לב: "דווקא כיום, מכוון דוגמת "רעים" עשוי לתועיל", הוא אומר. "ה מתירנות הביאה לכך, שקל להכיר את בני המין השני באופן בלתי-אמצעי, אך או הולכים שולל אחר המראה הי חיצוני, למשל, בחור הולך ברחוב, רואה חתיכה, הוא מתחיל איתה בגלל צר רתה הנאה. רק כעבור זמן הוא מגלה שאין היא לרותו — השכלתה נמוכה מדי לטעמו, היא עקרת-בית גרועה, או גם זה קורה — הדבר החשוב ביותר בעיניה הוא כסף."

ההגיון — והרגש

"בקיצור", ממשיך חנו בר-נוי, "הבחור הלך שולל אחר הרגש, אך כאשר הוא בא אלי, מרבר קודם כל, ההגיון; התכונות שהוא מבקש בבת הזוג, אופייה, כישוריה, ובאמצעותי הוא מכיר נערות שיש להן את החתיכנות הולו. אחר-כך, עם אחת מהן יפתח גם הרגש — ומה טוב מזה?"

ניסיונו העצום של חנו בר-נוי, הביא אותו לחלק את הפונים ל"רעים" לשני סוגים עיקריים. "סוג אחד", הוא אומר, "הם אלה שעד שהם באים — יוצאת הנשמה, הם מוכרחים להתנצל, להסביר, לתרץ, מדוע באו. לעיתים קרובות הם פונים למכוון בגלל החי-חברתי כבד המופעל עליהם. אנשים אלה הם חסרי בטחון, ומשימתו הראשונה בטיפול בהם היא להחזיר בהם את הבטחון הדרוש להם. זה חשוב יותר מכני-זוג. עם בטחון — הם מוצאים את בני-הזוג המבוקש. "הסוג השני הוא של בעלי הבטחון העצמי. הם באים, מתיישבים, ומספרים על עצמם. כשבאה אלי בחורה שכזאת, היא איננה צריכה למר לי שהיא מה שקוראים, מוצלחת, רואים את זה, וקל יותר לשרת אותה".

האם כולם מתחננים? — אני שואלת את חנו. "האמת — לא", הוא משיב. "אחרת, היה פה תור עד כיכר, מוגר-בי... אבל, ביתר רצינות, אינני מודד את ההצלחה של "רעים" במספרים, או באחוזים. החשוב הוא, שאנו בנויים ל היכרות רציניות. הפונים אלינו אינם

בלי הרפתקות חולמות

שאלה שאין להתעלם ממנה ב" עסקי השידוכים, היא החשש של רבים מפני מכוון לא-רציני, המבקש להפגיש אנשים "מודרניים", לחילופי זוגות למשל.

"במובן זה אינני מודרני בכלל", מדיש חנו בר-נוי, "בחור המבקש למצוא כאן בחורה להרפתקה חולפת — טועה. גם צעיר בן עשרים המקווה ש דרך "רעים" יכיר אשה בת שישים — יגלה שזו אינה הכתובת. הנתון הראשון שאותו אני בודק הוא: הרישום, לא גשוי בתעודת-הזהות. המטרה של "רעים" היא, להביא להיכרות שיוליכו לחופה. רק זה!"

מבוקשים: בני 30-50

הנה כי כן, חנו בר-נוי עוסק ב" מקצועו ככתייעוד. אולי לא כמודע, אך זה אצלו "ברם". הוא משתדל לעזור לכל פונה, גם אם זה הורה מיואש, הרוצה לשהק עם נכרים — ובתו עדיין רווקה. גם אם זה חבר, המנסה לחלץ ירד "בצרה", נכון, חנו מרוויח מזה. שהרי זה מקצועו וזה עסוקו. אבל הסיפוק שבצד הרעות החומרי — גדול יותר.

הפונים ל"רעים" מהווים חתך מייצג של האוכלוסיה בישראל. חילונים ו דתיים; בעלי מקצועות חופשיים ועובי דים במלאכת-כפיים; יפים (ויפות) ו יפים פחות; צעירים ומבוגרים. בכרי טסת שלו רשומים עתה כשנים-עשר אלף איש — שישים אחוז מהם נשים, וארבעים אחוז גברים. יחסית, מרובה מספר הנשים שבגילאי עשרים-שלושים, וחסרים" לו גברים בני שלושים-חמישים.

לרשומים ב"רעים" ניתנת גם האפשרות לבקר במודעון ולהכיר בן או בת-זוג באיירה נינוחה ושבעית לצלילי תזמורת ותוך כדי ריקוד. המודעון מתקיים באחד האולמות המפוארים בת"א ואיננו נושא את השם "רעים". חנו מספר על פעילויות רבות נוספות שהוא יוזם, אשר כולן מיור עדות להביא לידי מקסימום זוגות נשור איים. "לשמחתי" אומר חנו: "מרבית הזוגות הנישאים באמצעותינו הם זוגות מאישיים".